

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 marca 2013 r.,
sprawy **D. S.**
skazanego z art. 157 § 1 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 29 maja 2012 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w O.
z dnia 30 stycznia 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddala kasację obrońcy skazanego D. S. jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciąża skazanego D.S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 29 maja 2012 r., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 30 stycznia 2012 r., którym D. S. skazany został za przestępstwa zakwalifikowane, pierwsze z art. 148 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz drugie z art. 157 § 2 kk i wymierzył karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie z pkt III tego wyroku, w ramach czynu zarzuconego i przypisanego w pkt I uznał oskarżonego za winnego usiłowania w zamiarze ewentualnym zabójstwa, od którego dobrowolnie

odstąpił, czyn przypisany zakwalifikował z art. 157 § 1 kk, po czym orzekł karę za ten czyn i nową karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego, kasację na korzyść skazanego D. S. wniósł jego obrońca i, zarzucając: „1) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony działał z umyślnym zamiarem uszkodzenia ciała pokrzywdzonego, co w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego było oczywiście nieuzasadnione; 2) obrazę przepisów postępowania w szczególności art. 5 i art. 7 kpk poprzez jednostronną i sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz rozstrzygnięcie wszelkich pojawiających się wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, co doprowadziło Sąd Apelacyjny do błędnych ustaleń w zakresie umyślności zarzucanego oskarżonemu czynu; 3) art. 157 § 1 kk poprzez jego zastosowanie i przyjęcie, że oskarżony działał z zamiarem umyślnym ciężkiego naruszenia ciała; 4) art. 157 § 3 kk poprzez jego niezastosowanie i błędną kwalifikację prawną zarzucanego oskarżonemu czynu, poprzez przypisanie czynowi oskarżonego umyślności, podczas gdy oskarżony działał nieumyślnie; 5) ewentualnie w wypadku nie uwzględnienia przez Sąd Najwyższy w/w zarzutów, należy uznać, że kara wymierzona oskarżonemu jest niewspółmierna do popełnionego przez niego czynu”, wniósł o „1. Uchylenie skarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania” Sądowi odwoławczemu.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego D. S. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, natomiast skazany D. S. został obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk.

Treść zarzutów kasacji, ale także jej uzasadnienie, zdaje się wskazywać na to, że jej autor z nienależytą starannością zapoznał się z unormowaniami art. 523 kpk, skoro w punkcie pierwszym formułuje w stosunku do Sądu Apelacyjnego i jego wyroku zarzut „błędu w ustaleniach faktycznych”, a w punkcie piątym zarzut „niewspółmierności” kary za czyn zakwalifikowany z art. 157 § 1 kk. Takie zarzuty należałoby uznać z wręcz niedopuszczalne w kasacji, a jeżeli rozumieć je w ten sposób, że tych naruszeń prawa dopuścił się Sąd odwoławczy z obrazą przepisów

postępowania i prawa materialnego, to wobec ich niewskazania w tych zarzutach ani w uzasadnieniu kasacji, są one oczywiście bezzasadne. Uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego, w kontekście uzasadnienia Sądu Okręgowego, jednoznacznie świadczy, że Sądy obu instancji dokonały ustaleń bez obrazy przepisów postępowania, a Sąd odwoławczy orzekając karę pozbawienia wolności za czyn zakwalifikowany z art. 157 § 1 kk i karę łączną uczynił to bez naruszenia prawa materialnego.

Oczywiście bezzasadny jest również zarzut z punktu drugiego – obrazy „w szczególności art. 5 i art. 7 kpk”, z oczywistym zauważeniem, że posłużenie się określeniem „w szczególności” nie rozszerza zakresu zaskarżenia. W uzasadnieniu kasacji nie została, w istocie, podjęta nawet próba wykazania, że Sądy obu instancji dokonały oceny dowodu wbrew regułom określonym w art. 7 kpk, a Sąd odwoławczy w ogóle nie dokonywał oceny dowodów, gdyż sam ich nie przeprowadza, a jedynie, zresztą słusznie, podzielił ocenę w tym zakresie sformułowaną w uzasadnieniu Sądu pierwszej instancji. Obrońca ograniczył się do stwierdzenia, że jego zdaniem wystąpiły wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 kpk, nie wykazał jednak, że takie wątpliwości miały albo powinny mieć, w okolicznościach tej sprawy, orzekające w tej sprawie Sądy.

W sposób wręcz niedopuszczalny sformułowane zostały w punktach trzecim i czwartym zarzuty naruszenia przez Sąd Apelacyjny prawa materialnego, wskazanych tam przepisów, gdy jednocześnie obrońca kwestionuje ustalenia faktyczne, przedstawiając własne ustalenia, i do nich odnosząc wskazywaną w tych zarzutach kwalifikację prawną z art. 157 § 3 kk, a nie z art. 157 § 1 kk, jak to uczynił Sąd odwoławczy do odmiennych ustaleń faktycznych, które, jeszcze raz to należy powtórzyć, zostały dokonane w sposób prawidłowy. Tak więc, w istocie, także zarzuty z punktu trzeciego i punktu czwartego kasacji, to zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych, w kasacji niedopuszczalne, a gdyby wiązać te błędy z naruszeniem przez Sąd Apelacyjny przepisów postępowania, to są to zarzuty oczywiście bezzasadne, o czym też była już mowa.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.